

ROSEWOODSKA
KRONIKA

Skutočná
PRINCEZNA

CONNIE GLYNN

známa ako
Noodlerella

COO
BOO

Rosewoodska kronika

Skutočná princezná

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.sk

Connie Glynn

Rosewoodska kronika 2 - Skutočná princezná – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Skutočná,
PRINCEZNA

ROSEWOODSKÁ
KRONIKA

Skutočná,
PRINCEZNA

CONNIE GLYNN

známa ako
Noodlerella

COO
BOO

Originally published in the English language by Penguin Random House UK
under the title *The Rosewood Chronicles – Princess in Practice*
Copyright © Connie Glynn 2018
Translation © Petra Kýšková 2019

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1085-5
ISBN e-knihy 978-80-566-1137-1 (1. zverejnenie, 2019)

*Túto knihu venujem vám všetkým,
čo ste mi niekedy uvarili čaj.
Ďakujem!*

❧ Prológ ❧

Na tenkom matraci v zle osvetlenom podzemnom väzení maradovského paláca ležal človek. Steny cely boli holé, ale aspoň tu bolo čisto a v prípade potreby by maradovská kráľovská rodina mohla držať väzňov v žalári aj niekoľko týždňov alebo dokonca mesiacov.

Postava natiahnutá na prični bola ako bez života. Nikto nemohol ani len tušiť, aké myšlienky sa jej prehánajú hlavou.

Saskia San Martinová každý deň starostlivo plánovala útek. Ukladala si do pamäti presný pohyb stráží, fungovanie kamier, zurčanie vody aj zvuk krokov jednotlivých členov domácnosti, ktoré sa jej ozývali nad hlavou. Neprehliadla jediný detail. Napriek tomu jej dochádzal čas. Od nevydareného pokusu o únos maradovskej princeznej uplynulo už sedem týždňov. Jej bývalí spolužiaci sa zanedlho vrátia do Rosewoodu a začnú študovať v ďalšom ročníku. O úmysloch Leviatanov neprezradila nikomu ani slovko. Ústa otvárala, len keď jedla alebo opakovala svoju žiadosť: *Chcem hovoriť so svojou paňou Anastaciou Alcroftovou*. Podľa previnilých tvárí strážcov jej bolo jasné, že po Anastáciu nikto neposlal.

Teraz sa obrátila na bok a pozrela sa na nástenné hodiny. S odbitím každej ďalšej sekundy jej obavy vzrastali. Zranenia, ktoré utrzila v bitke s princezniným ochrancom Jamiem, sa hojili. Protektori, dokonale vycvičení ochrancovia, boli skvelí telesní strážcovia a Jamie patril k najlepším. Vďaka Bohu, že jej trápnu porážku

prezrádzal už len blednúci monokel a rezná rana na čeľusti, po ktorej jej zrejme zostane jazva. Ešte vždy však bola vo väzení.

Tik-tak, tik-tak.

Leviatani mohli každý deň rozbehnúť druhú fázu svojho plánu, a ona trčala v tejto cele a nemohla sa postarať o Anastaciinu bezpečnosť. Ubezpečili ju síce, že Anastaciu ochránia, a pokiaľ sa k nim Saskia pridá, umožnia, aby mohli byť konečne spolu. Potom už pred Anastaciiným panovačným otcom – mužom, ktorý bol zároveň Saskiiným zamestnávateľom – nebudú musieť skrývať svoje skutočné city.

Saskiu zamrazilo. Hlavou jej prebleskla spomienka na Anastaciu, ako vo svetle vychádzajúcom z chodby stála celá bez seba od zlosti a okolo hlavy sa jej vlnili krásne hnedé vlasy. Vzápätí sa jej pred očami mihol iný výjav – obraz Ellie v roztrhaných šatách, bosej, oháňajúcej sa golfovou palicou v snahe ochrániť princeznú pred únoscami. Lenže nechránila ju. To Ellie je princezná. Saskia si to uvedomila až po niekoľkých týždňoch strávených vo väzení. Ako mohla byť taká hlúpa? Tu mala kopu času na premýšľanie, a tak jej to konečne docvaklo. Ellie je princezná v utajení. Lottie Pumpkinová nie je dcéra maradovského kráľa, pracuje ako portman. Oficiálne ju najali, aby to len predstierala, a chránila tak identitu skutočnej princeznej, rozčerteneho dievčata s golfovou palicou, ktoré rozbilo okno na dodávke a ktoré od nej radšej dostalo pästou, len aby ochránilo Lottie.

Saskia sa pretočila na chrbát a zízala na vlhké škvrnky na strope. *Musím sa porozprávať s Anastaciou, varovať ju pred tým, čo sa blíži.*

Hlasné pípánie ju upozornilo, že sa niekto chystá vstúpiť do cely, a tak sa rýchlo posadila. Dvere odomkol vysoký zjazvený muž, ktorého impozantná postava vzbudzovala strach. Vstúpil dovnútra a v rukách niesol tácku s jedlom. Bol to sir Nikolaj Olav, kráľov protektor a človek, ktorého sa najviac obávala.

Odložil tácku s fádne vyzerajúcim pokrmom na malý stolík uprostred miestnosti. Nikolaj zvyčajne sprevádzal šťastlivca, ktorému pripadla úloha priniesť jej jedlo, ale občas prichádzal sám. To znamenalo jediné. Výsluch.

Nikolaj sa posadil na plastovú stoličku pri stolíku a zdĺhavo, vyčerpane sa nadýchol. Tak on, ako aj ona vedeli, ako to bude prebiehať. Rovnako ako inokedy.

Prešiel si prstami po strnisku na brade a dotkol sa jazvy na ľavom líci.

„Saskia San Martinová,“ oslovil ju hlbokým dunivým hlasom. Nereagovala. Namiesto toho nabrala na lyžicu sústo, ktoré vzápätí nechala spadnúť späť na tanier. Ignoroval jej správanie. „Musíte nám povedať všetko, čo viete o Leviatanoch.“

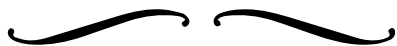
Lyžica zmeravela uprostred pohybu. Saskia sa naňho bezvýrazne pozrela. Existovala len jediná odpoveď – rovnaká, akú od nej počul každý deň od chvíle, čo ju uvrhli do tohto žalára.

„Chcem hovoriť so svojou paňou,“ odvetila pomaly, „Anastaciou Alcroftovou.“

PRVÁ
ČASŤ

Rodina

1

Lottie zacítila, ako sa jej pod nohami prehli dosky podlahy, a strhla sa. Pri pomyslení, že tam niekde v podzemí paláca je Saskia, jej pri každom kroku prešiel mráz po chrbte. Teraz sa tým však nesmela zaoberať. Potrebovala sa sústrediť a zachovať pokoj. Dokým sa večierok neskončí, musí sa správať ako dokonalá princezná. Až potom sa bude môcť vrátiť za Ellie a pobaliť si veci do Rosewoodu.

Práve sa konala pompézna oslava jej narodenín, na ktorú prijali pozvanie zástupcovia najvýznamnejších svetových tlačových kancelárií. Už dve hodiny stála na nohách, usmievala sa a potriasala si ruku s najplyvnejšími osobnosťami sveta, ktoré verili, že je skutočná maradovská princezná. Vďaka bohu, že kráľ s kráľovnou vydali prísny zákaz fotografovať, aby tak chránili jej identitu a obmedzili počet ľudí, ktorí by ju mohli na verejnosti spoznať. Z galérií paláca viseli vlajky posiate lesklými kamienkami a mramorové stĺpy boli obtočené dúhovými stuhami. Na stoloch s prestretými nariasenými obrusmi sa vršili dary a každý z nich sa snažil prekonať ten predchádzajúci.

Lottie si obliekla tradičný maradovský kroj vrátane tmavej vyšívanej šerpy, ktorú si prevesila cez tmavozelené šaty s dlhými rukávami. V kučerách sa jej leskla strieborná čelenka, ktorú pred deviatimi rokmi dostala od svojej matky. Pred deviatimi rokmi a niekoľkými dňami. Celá táto oslava bola len fraška. Lottie neoslavovala narodeniny. Mala ich už pred piatimi dňami. Dnes bolo

1. septembra a narodeniny mala Ellie. Lottie nebola pravá princezná – len zastupovala svoju priateľku. A to bolo tajomstvo, ktoré nesmel žiaden hosť odhaliť.

„Si v poriadku?“ zašepkal jej Jamie do ucha, tak aby ho nikto nepočul. Lottie počula túto otázku za uplynulé týždne veľmi často a zakaždým v nej zanechala nepríjemný pocit.

„Samozrejme,“ automaticky odvetila. Očami sledovala postavu, ktorá sa k nim blížila. „Vysoká žena naľavo.“

Jamie nenápadne mrkol tým smerom na staršiu dámu s ebenovými vlasmi a v dokonale pasujúcom hodvábnom kostýme. On sám mal na sebe jednoduchú čiernu košeľu a čierne nohavice, čo bolo v ostrom kontraste s oblečením ostatných hostí. „Olga Ulovová, redaktorka denníka *Golden Sovereign*.“ Tmavé vlasy si odhrnul z tváre. Lottie sa snažila, aby sa uvoľnil, ale počas celého večierka zostal obozretný a ustavične sa rozhliadal po sále v obave, že by sa opäť mohlo prihodiť niečo zlé.

Olga zastala rovno pred nimi a sklonila hlavu do úklonu. „Princezná Eleanor Wolfsonová.“ Veľmi pomaly vyslovovala princenzino meno a zároveň si prížmúrenými očami obzerala Lottie od hlavy po päty. „Je mi nesmiernym potešením, že po dlhých rokoch schovávanía sa s vami konečne môžem zoznámiť.“

Lottie si pomyslela, že si asi nikdy nezvykne na oslovovanie menom, ktoré jej nepatrí, ale dokázala zareagovať nenúteným úsmevom. Zaujímalo by ju, ako by sa v tejto situácii cítila Ellie.

„Ďakujem vám, Olga – môžem len dúfať, že vám to čakanie stálo za to,“ sladko odvetila a zo všetkých síl sa snažila pôsobiť čo najskromnejšie. Hoci už nenavštevovala „tréning na princeznú“, Jamie jej bol stále po boku a pomáhal jej, aby neurobila chybu.

Olga zvlnila pery do niečoho, čo sa zľahka podobalo na úsmev, ale očami Lottie prebodávala, akoby sa jej chcela dostať do hlavy. S médiami, ktoré publikovali klebety o dôvodoch, prečo sa

zdržiava v utajení, Ellie nikdy nemala dobrý vzťah. Ani jeden z tých dôvodov sa totiž nezakladal na pravde a všetky jej veľmi uškodili. Lottinou úlohou v pozícii portmana bolo ukazovať sa na verejnosti a pôsobiť čo najpríjemnejšie a najskromnejšie, a zabrániť tak šíreniu nepravd. Kráľovná rozhodla, že práve narodeninová oslava by mohla byť skvelou príležitosťou, ako zlepšiť vzťahy s médiami. *Usmievať sa a potriasat ruky*, povedala si Lottie v duchu. *To by nemuselo byť také ťažké.*

Dúfala, že to zvládne.

„Vaša výsosť...“ Slová, ktoré začula za sebou, sa skončili sykotom. Lottie sa otočila a uvidela kráľovho poradcu Simiena Smirnova, ktorý stál meravo, s rukami za chrbtom, rovno za ňou. Mierne sa jej uklonil. „Sir Yanovski by vám rád odovzdal svoj dar. Láskavo ma nasledujte za kráľom a kráľovnou.“ Simien sa pousmial a rukou naznačil, aby šla za ním.

„To znie ohromne,“ rozžiarila sa Lottie od radosti, že má dôvod vzdialiť sa od všetkých ňuchajúcich účastníkov oslavy. Ustavične sa snažila prísť na to, čo si Simien myslí o jej úlohe Ellinho portmana, ale nech to bolo čokoľvek, rozhodne bol príkladom excelentného správania.

Nasledovala ho a elegantne – aspoň v to dúfala – vykročila po medzi hostí. Cestou míňali skupinku sluhov, každý z nich držal striebornú tácku s kaviárom a hľuzovkami. *Ktovie, čo má dnes na večeru Saskia...* Rýchlo tú myšlienku vyhnala z hlavy. Už aj tak bolo pre ňu ťažké sa toto leto v maradovskom paláci uvoľniť. Čím hlbšie vnikala do svojej úlohy portmana, tým horšie sa cítila. Zo všetkého najradšej by teraz bola naspäť v Rosewoode, v škole, kde sa cítila sama sebou. Bez ohľadu na svoje túžby však najskôr musí prežiť tento večierok. V duchu si opakovala mantru, ktorú ju pred svojou smrťou naučila matka: *Budem láskavá, budem statočná, budem nezastaviteľná.*

Keď sa vynorili z davu, Jamie si nenápadne odkášľal a vytrhol ju zo zasnenia. Zdvihla hlavu a uvedomila si, že medzitým prešli na druhý koniec sály a teraz stáli pred Ellinými rodičmi, kráľom a kráľovnou.

Kráľ Alexander a jeho manželka kráľovná Matilda nemohli byť rozdielnejší, a napriek tomu tvorili dokonalý pár. Kráľ stál nepohnuté a z jeho očí, nečitateľných a tmavých ako dve studne, vyžarovala sila. Kráľovná pôsobila po jeho boku ako ľahké a jemné páperie, ani keby mohla každú chvíľu odletieť. Lottie neprestávalo prekvapovať, ako veľmi sú si podobné. Niekedy mala pocit, akoby sa dívala do zrkadla – nie div, že dostala príležitosť stať sa Elliným portmanom.

„Dnešná oslava sa veľmi vydarila, však?“ Kráľovná poctila Lottie žiarivým chápaným úsmevom a pritiahla ju medzi seba a kráľa Alexandra. Všetci, čo nepoznali pravdu, predpokladali, že Lottie zaujala svoje právoplatné miesto medzi rodičmi. Kráľ bez slova kývol hlavou – najskôr na Lottie, potom na Jamieho.

Bokom od nich sa nachádzal trblietavý purpurový zamatový záves, za ktorým sa niečo ukrývalo. Čokoľvek to bolo, muselo to byť neuveriteľne vysoké a siahať takmer po samý strop tanečnej sály. Trochu ju to znervózňovalo. Nieкто zacinkal vidličkou o pohár na šampanské. Miestnosť sa pomaly utíšila a dav sa úctivo obrátil k princeznej. Predstúpil muž s okrúhrou tvárou, farebnými vlasmi a so zvláštnymi okuliarmi. Lottie bola presvedčená, že ho odniekiaľ pozná. *Kde som ho len videla?*

„To je sir Yanovski, umelec povýšený na rytiera,“ zašepkala kráľovná Lottie do ucha, s pohľadom upretým na tajomný dar.

Lottie vedela, že dostane nejaký mimoriadny dar – niečo, čo bude nielen pozornosťou pri príležitosti narodenín, ale čo sa stane trvalou spomienkou na jej prvé predstavenie na verejnosti. Vo chvíľach, ako bola táto, si viac než inokedy uvedomovala podivnosť svojej úlohy portmana. Tieto dary boli určené pre Ellie, pre skutočnú

princeznú. Ako však poznala svoju kamarátku, ona by nad takým prehnaným darom určite nijako nejasala.

Sir Yanovski pristúpil bližšie a jemne chytil Lottie za zápästie. Hlboko sa uklonil a pobožkal jej ruku.

„Nie je princezná jednoducho nádherná?“ Vystrel sa a pompézne mávol rukou na Lottie, takže sa cítila ako prvotriedny kôň. Všetci v sále začali tleskať a súhlasne pritakávať. „Jednoducho nádherná! Dokonalá princezná!“

Lottie okamžite obľal rumenec. Hoci sa cítila trochu ako podvodníčka, veľmi si užívala, že sa k nej ostatní správajú ako k princeznej.

Kráľ zdvihol ruku a dav sa opäť utíšil.

Sir Yanovski si odkašlal. „Vaše veličenstvá, som presvedčený, že vyjadrím pocity všetkých prítomných, keď poviem, ako nesmierne ma teší, že sa konečne môžem zoznámiť s vašou krásnou dcérou.“ Lottie sa zatrepotalo srdiečko. Čo si o tej maškaráde myslí kráľ? „Je skvelou predstaviteľkou maradovskej kráľovskej rodiny a žiarivým príkladom, ako by mala vyzeráť každá princezná.“ Odmlčal sa, a keď všetci začali tleskať a prevolávať na slávu, zatváril sa samolúbo. Kráľovná sa neprestala usmievať, ale Lottie si všimla, že kráľovi mykalo kútikmi úst. „Musíte byť veľmi hrdí,“ pokračoval umelec. „Je mi ctou odovzdať princeznej k jej pätnástym narodeninám tento dar, ktorý jej bude zároveň pripomínať dnešný spoločenský debut.“

Dvaja uniformovaní muži podišli k závesu a všetci v sále zadržali dych. Lottie mala odrazu pocit, že korunka na jej hlave oťažela a ťahá ju k zemi. Asistenti strhli zamatovú látku a na vyleštenú podlahu sa zniesol vodopád purpurového ligotu. Lottie zdvihla hlavu, pozrela sa dohora a uvidela... seba!

Impozantná socha akoby zaplnila celú sálu. Bola to jej verná podoba z bronzu a bol to ten najabsurdnejší dar, aký kedy v živote dostala. Sir Yanovski stvárnil Lottie v šatách, v ktorých sa ukázala

na maradovskom Letnom plese a v ktorých vyzerala ako rodená princezná. Socha bola nádherná, taká nádherná, že Lottie chvíľu trvalo, kým si uvedomila, aké je to celé hlúpe.

„Panebože,“ vydýchla a nasilu sa usmiala.

Kráľovná Matilda sa tvárila smutne. Kráľ bol ticho a jeho výraz sa nedal rozlúštiť.

„Neuveriteľná podoba!“ zatlieskal Simien a prehnane nahlas sa zasmial. „Pozrite sa! Kráľovská rodina je z toho v úplnom šoku.“

Kráľ na neho uprel nevraživý pohľad a Simienovi okamžite zamrzol úsmev na perách.

„Je to skutočne pozoruhodné. Muselo to dať... naozaj veľa práce.“ Kráľovnej sa konečne vrátila reč. Vidieť dievča, ktoré nebolo ich dcérou, navždy odliete z bronzu, muselo byť pre oboch veľmi náročné.

„Vlastne áno! Toto bolo vskutku moje najnáročnejšie dielo, ale pre našu princeznú nelutujem ani jedinú sekundu, ktorú som nad ním strávil.“ Venoval Lottie zbožňujúci pohľad, urobil rukou široké gesto a hlboko sa uklonil.

Lottie mala pocit, že počuje, ako sa Ellie niekde v útrobach paláca hlasno rehoce. To bol teda hlúpy vtíp! Nenápadne pozrela na Jamieho. Hrýzol si peru a triasli sa mu plecيا. Mal čo robiť, aby nevyprskol do smiechu.

Zdvihla hlavu k svojmu bronzovému ja a zahľadela sa mu do očí. Zatočila sa jej hlava. Rýchlo zažmurkala a otriasla sa. *No tak. Povedz niečo.*

„Ďakujem vám.“ Otvorila ústa a hneď ich zavrela, pretože nedokázala nájsť správne slová. Čo by povedala princezná? Nakoniec sa usmiala, rozhliadla sa po ľuďoch v sále, po všetkých tých, ktorí verili, že je dcéra kráľa a kráľovnej. „Vyzerá celkom ako... ja!“

2

„Smola, budeme musieť do konca života predstierať, že Lottie je pravá princezná!“ Ellie sa prehýbala od smiechu. Presne podľa očakávania, historika o bronzovej soche jej prišla nekonečne zábavná. „Nemôžeme predsa sira Yanovského priviesť do rozpakov.“

„To nie je smiešne, Eleanor!“ napomenul ju kráľ Alexander a rázne položil pohár s vínom na stôl.

Ellie podráždene zagúľala očami. Lottie sa v priebehu letných prázdnin čoraz nástojčivejšie utvrdovala v tom, že život v maradovskom kráľovstve nie je nič pre jej kamarátku. Aj Ellie sa rovnako ako ona evidentne túžila vrátiť do Rosewoodu.

Sedeli v modrej jedálni pri súkromnej narodeninovej večeri a preberali detaily oslavy, ktorá sa konala popoludní. Bola to jedna z Lottiných obľúbených miestností v paláci, pretože jej zlatom zdobené steny hádzali vo svetle medené odlesky. Hoci ona mala narodeniny už pred niekoľkými dňami, dohodli sa s Ellie, že ich oslávia spoločne. Jedáľenský stôl sa prehýbal pod množstvom Elliných obľúbených jedál a nechýbali ani ich vegetariánske verzie pre Lottie. Na stole pri stene spočívala hromada darov, ktoré Lottie dostala ako princezná, všetky profesionálne zabalené a ozdobené kopou stužiek a mašličiek. Jamie a sir Nikolaj Olav každý darček dôkladne skontrolovali. Po Letnom plese, počas ktorého Saskia uniesla Lottie, si už nedovolili podceňiť žiadne bezpečnostné opatrenie.

Lottie sa pozrela na vysokú hromadu darčiekov a zmocnila sa jej obava, že jej darček pre Ellie, vlastnoručne namaľovaný portrét kamarátky, jej môže medzi tým nekonečným baliacim papierom a stuhami pripadať malý a hlúpy. Bola rada, že jej ho nechala v izbe a nepriniesla ho sem. Nenápadne pozrela na Jamieho, ktorý sedel vedľa nej, a v jeho očiach uvidela očakávanie, ktorého intenzita ju donútila uhnúť pohľadom. Mala darček aj pre neho – knihu o Pakistane, rodnej krajine jeho matky. Chcela mu ju dať na narodeniny, ktoré mal 26. júla, ale keď sa dozvedela, že ich neoslavuje, pretože v rovnaký deň zomrela jeho mama, rozhodla sa, že mu ho nechá na neskôr. Takto to bude vyzerieť, že všetci traja majú narodeniny súčasne.

„Hádám sa zhodneme aspoň na tom, že je to nádherná socha,“ poznamenala kráľovná Matilda a pozrela sa na svojho muža. „A úžasným spôsobom vzdáva hold Eleanorinmu portmanovi.“

Kráľ sa otočil k svojej žene a chvíľu uvažoval o jej slovách. „Aj tak sa to dá povedať.“

Lottie s nimi strávila takmer dva mesiace a konečne sa naučila rozlišovať aj najjemnejšie odchýlky vo výraze kráľovej tváre. Práve teraz mal len nepatrne skrčené obočie a zvlnený ľavý kútik úst. Bol buď unavený, alebo otrávený, prípadne oboje.

„Úprimne povedané,“ začala Ellie, zatiaľ čo si na tanier naberala trochu paštéty, „je to najlepší darček na narodeniny, aký som si mohla želať. Veľká socha Lottie – budem ju navždy uctievať.“ Ellie sa zacerila na Lottie, ktorá si nemohla pomôcť a začervenala sa.

Lottie si jemne masírovala spánky. Ku koncu narodeninovej oslavy si musela zložiť korunku. Jej váha mala za následok príšernú bolesť hlavy, a hoci sa zo všetkých síl usilovala užiť si ich súkromnú narodeninovú večeru, bolesť za očami neustupovala. Skôr než Ellie s Jamiem stihli zaregistrovať jej rozpoloženie, obrovské dvere do jedálne sa prudko rozleteli.

„Všetko najlepšie k narodeninám!“

Dovnútra vošla gigantická torta na mahagónovom vozíku. Spoza neho vytrčali volány bielych spodničiek, ale tváre slúžok sa skrývali za vysokou horou čokoládovej polevy. Lottie sa začala dvíhať, pretože dychtila po tom, aby lepšie videla, ale Jamie vedľa nej potichu zakašlal, a tak si rýchlo opäť sadla a zahanbila sa za svoje viditeľné vzrušenie.

Vozík sa pomaly zastavil a spoza torty vykukli dve slúžky – Midori a Hanna.

„POČKAŤ!“ skríkla Ellie. Všetci zostali ako primrazení a Lottie vycítila, ako Jamie vedľa nej zmeravel. „Musím dať Lottie darček.“ Vyskočila na nohy tak prudko, že jej stolička nahlas zarachotala.

„Eleanor!“ nahnevane na ňu zvolala matka. Nato sa otočila k slúžkam a podarilo sa jej vyčarovať naučený úsmev. „Midori, Hanna, veľmi pekne ďakujeme za tú úžasnú tortu. Vyzerá skutočne lákavo.“

Sotva Ellie začula matkino zvolanie, zostala stáť ako soľný stĺp a pomaly sa otočila. Podľa jej našpúlenej pery Lottie hneď vedela, že sa hanbí. Dokázala vo svojej princeznej čítať ako v knihe a bolo jej jasné, že Ellie si je vedomá, aké neslušné je správať sa k vždy usmievavým a zdvorilým slúžkam takto bezcitne. Potom jej to však došlo. Ellie mimo paláca takmer nikoho nepoznala. Toto bolo zrejme prvý raz, čo kúpila darček niekomu zvonka.

„To je v poriadku, Ellie,“ uistila ju. „Darčeky si môžeme vymeniť po večeri. Teraz ochutnáme tvoju tortu.“

„Nie, chcela som ti ten darček dať teraz, aby...“ prerušilo ju tiché zavrčanie a Lottie chvíľu trvalo, kým si uvedomila, že pochádza od kráľa. Stláčal si koreň nosa, akoby trpel silnou bolesťou hlavy.

„Eleanor,“ oslovil dcéru tichým, ale prísny hlasom. „Myslím, že si chcela bežať po toto.“ Mávol rukou na Midori, ktorá

pristúpila k stolíku pri stene a vzala z neho jeden darček schovaný medzi darmi pre Ellie.

Lottie sledovala, ako sa Ellie rozžiarila, ale vzápätí vystrúhala otrávenú grimasu.

„Prečo je tu a nie v mojej izbe, kde som ho nechala?“

Kráľ jej otázku ignoroval a otočil sa k Lottie. „Dohodli sme sa, že bude vhodnejšie, keď ti tento darček odovzdáme formálne od nás všetkých.“ Kráľove slová museli mať veľkú vážnosť, pretože Ellie s Jamiem sa na ňu pozreli. Ellie rozťahla ústa do nadšeného úsmevu, ale Jamie sa ako zvyčajne tváril celkom nečitateľne.

Midori položila darček pred Lottie. Len čo sa vystrela, potichu jej zaželala: „Veľa šťastia!“

Lottie si obzerala strieborné puzdro. Bol to najnenápadnejší predmet v miestnosti, ale napriek tomu bol podľa všetkého dôležitý. Rozhliadla sa po rodine Wolfsonovcov zhromaždenej okolo stola s očami plnými očakávania. Sťažka prehltna. Rozhodla sa, že nech je v tom puzdre čokoľvek, musí sa snažiť, aby si to zaslúžila.

„Lottie, chceli by sme, aby si pochopila, že rozhodnutie venovať ti túto vec je darom nielen pre teba, ale aj pre Ellie.“ Kráľovná si oprela bradu o dlaň a jej rukávy z ľahučkej látky sa tíško zniesli na obrus.

Lottie sa otočila k Jamiemu, ktorý ju vyzval, aby darček otvorila.

„Ďakujem vám!“ Od vzrušenia takmer nemohla hovoriť. Otvorila vrchnák, ktorý bol ťažší, než čakala, a pozrela sa, čo je vnútri.

V škatuľke vystlanej modrým saténom ležal malý strieborný prívesok na retiazke. Bol ozdobený rytinou vlka a zachytával svetlo, takže sa zvieratú leskli oči. Prívesok bol navlas rovnaký ako tie, čo nosili Ellie s Jamiem. Lottino srdce vynechalo jeden úder.

„Teraz si súčasťou našej svorky.“ Ellie sa na ňu zaškerila a jej zuby sa zaleskli ako perly.

„To je...“ začala Lottie, ale slová sa jej zadržli v krku.

Toto bolo oficiálne prijatie do rodiny. Ellin darček znamenal, že nie je len portmanom, ale aj členom rodiny. Cítila, ako ju v očiach pália slzy, a musela zadržať dych, aby sa nerozplakala.

Súčasť svorky.

Bola nesmierne šťastná, že našla rodinu, ale zároveň sa na povrch dral iný pocit. Vychádzal z jej vnútra a pripomínal vábenie Rosewoodu. Niežeby si myslela, že toho nie je hodna. To nie. Rozhliadla sa po usmievajúcich sa tvárach Wolfsonovcov – svojej novej rodiny. Odrazu vedela, čo cíti.

Vinu.

Čo jej vlastná rodina, jej matka?

„To je od vás veľmi láskavé,“ úprimne zaďakovala. Dúfala, že ju pritom nezradí hlas, ale zrejme nedokázala svoje pocity celkom skryť, pretože si všimla, ako Ellino nadšenie pohaslo a ako zabľúdila očami k Jamiemu, s ktorým si vymenili ustarané pohľady.

Doparoma! pomyslela si. Neznášala, keď to robili.

„Pokaží sa nám jedlo,“ ozval sa Jamie a kúзло bolo preč.

„Áno,“ dodala Ellie. „Nesmieme nechať túto úžasnú tortu vyjsť navnivoč.“ Zaškľabila sa na Hannu a Midori, ktoré urobili pukerlíky. „Lottie, keď sa najeme, pomôžem ti zapnúť retiazku okolo krku.“

Lottie sledovala, ako si ľudia naberajú tortu na tanieri. Celý čas sa usmievala a robila všetko pre to, aby jej šťastná maska vydržala. Len ona však vedela, akú otázku sa chystá položiť – otázku, ktorá by mohla do ich životov vniesť chaos. Ktorá by mohla všetko nezvratne zmeniť.

Kráčali do Ellinej izby a príviesok páľil Lottie v ruke.

„Lottie, ak si robíš starosti, že ten príviesok je pre teba prehnaný dar, tak skutočne o nič nejde,“ spustila Ellie, sotva za sebou zavreli dvere.

Lottie si na Ellinu izbu vždy musela chvíľu zvykať, pretože sa diametrálne líšila od zvyšku paláca. Bolo to chaotické miesto plné neónových farieb, zarámovaných filmových plagátov, videohier a komiksov, ktoré lemovali purpurové steny. Izba mala atmosféru osemdesiatych rokov a nechýbali tu ani hracie automaty s blikajúcimi svetlami. Polovicu zadnej steny zaberala obrovská televízna obrazovka napojená na všetky možné herné konzoly, aké kedy existovali. Domáce kino dopĺňal stroj na pukance a výrobnik cukrovej vaty. Oboje si Lottie za celé leto užívala, čo jej hrdlo ráčilo. V strede steny naľavo visela Ellina pýcha a radosť – gitara, ktorú kedysi vlastnila aj podpísala Joan Jett. Táto miestnosť bola zhmotneným pubertiackym snom. Láskyplne ju nazývali Hrobka, pretože nemala okná.

„Nie, nie, Ellie, páči sa mi!“ vyhŕkla Lottie. „To nie je...“ Obzrela sa po Jamiem, ktorý sa usadil na jednej z pohoviek. Naozaj chce otvoriť Pandorinu skrinku?

„To je pre mňa?“ prerušila Ellie tok jej myšlienok a ukázala na darček, ktorý Lottie chytila do ruky.

„Áno. Chcela som ti ho dať, keď budeme sami.“ Lottie vystrela ruku, Ellie sa usmiala a opatrne si od nej vzala škatuľu zabalenú

v kvetovanom papieri. Dotkli sa končekmi prstov a Lottie zabrnela koža.

Sledovala, ako jej najmilovanejšia kamarátka rozbaľuje balíček. Trhala papier oveľa opatrnejšie než pri ktoromkoľvek inom darčeku, ktoré rozbaľovala v jedálni. Lottie sa nesmierne uľavilo – vedela, že tento je pre Ellie oveľa dôležitejší ako tie ostatné. Možno to bol prvý darček, ktorý dostala od skutočného priateľa.

Ellie zdvihla štvorec napnutého plátna a chvíľu behala očami z portrétu na Lottinu tvár a zase späť. „To si maľovala ty?“ spýtala sa prekvapene.

Lottie cítila, ako jej horia líca. „No... áno. Pracovala som na tom celé leto a...“ Poškrabala sa vzadu na hlave. Bol to nervózny pohyb, ktorý prebrala od Ellie. Postavila sa vedľa nej a spoločne obrázok študovali. Namaľovala Ellie olejovými farbami, ktoré našla v paláci. Portrét znázorňoval Lottinu obľúbenú spomienku na Ellie, presne tak, ako ju videla. Bol to moment, keď si skladala masku po turnaji v šerme. Smelá a krásna, v dokonale bielom oblečení, so šablou v ruke, vyzerala presne ako neohrozený princ, ktorý Lottie zachránil na Letnom plese.

„Jamie, pozri sa na to!“ zavolala ho Ellie a ukázala mu obrázok.

Pripojil sa k dievčatám a prezeral si portrét. Zatiaľ čo hodnotil jej umenie, Lottie zadržovala dych.

Jamie vytiahol obočie. „Mali by sme ti dať namaľovať oficiálny Ellin portrét do rodinnej galérie,“ povedal nakoniec a na perách sa mu usadil úsmev.

Lottie sklopila zrak. Tá pochvala ju priviedla do rozpakov. Hrozne rada tvorila a vyzdobovala, ale bolo to už veľmi dávno, keď naposledy maľovala. Jej nevlastná matka Beady ju v tom nikdy nijako zvlášť nepodporovala, naopak, bola otrávená z všadeprítomných fariieb, a tak Lottie, ktorá ju nechcela rozčuľovať, kufrík s farbami aj maliarsky stojan radšej schovala.

„Lottie, mala by si byť na svoju prácu hrdá,“ pokračoval Jamie. „Som si absolútne istý, že sa to Elliným rodičom bude veľmi páčiť.“ Kým hovoril, Lottie sa mu zahľadela do očí. Boli úprimné a pripomenuli jej, aký dokáže byť odhodlaný. Pred očami sa jej mihol hrôzostrašný výjav, ako na plese premohol Saskiu. Bez zľutovania a nezmieriteľne. Ak má byť pre Ellie užitočná, bude musieť byť rovnako silná ako on, a to znamená, že sa bude musieť nejako popasovať s pocitom, ktorý ju celú zaplavuje.

„Som rada, že sa ti páči, Ellie, ale...“ Lottie sa pozrela na príviesok vo svojej dlani a bruškom palca prešla po vyrytej podobizni vlka. „Je tu niečo, o čom sa musíme porozprávať...“

Opäť ju prerušili, skôr než tie slová dokázala zo seba dostať.

„Aj toto je pre Ellie?“ Jamie podozrievavo zdvihol ďalší zabalený darček. Zjavne sa bál, že by to mohol byť nejaký nebezpečný predmet.

„Vlastne je to darček pre teba.“ Lottie si nervózne zastrčila prameň vlasov za ucho. „Povedala som si, že by bolo smutné, keby sme s Ellie dostali darčeky, a ty nič. Je to len maličkosť.“

Podozrenie z Jamieho tváre nezmizlo a ďalej hľadel na podlhovastý predmet, ktorý mal pred sebou, akoby nevedel, čo s ním má robiť. Vari ešte nikdy nedostal nijaký darček?

„Fajn,“ povedal bez akéhokoľvek záujmu, odložil balíček nabok a ani v najmenšom nijako nenaznačil, že by ho chcel otvoriť. „O čom si to chcela hovoriť?“

Lottie zažmurkala a snažila sa pochopiť jeho zvláštne správanie. Niekedy mu jednoducho nerozumela.

Obaja na ňu uprene hľadeli a Lottie zistila, že nemôže rozprávať, že je príliš rozrušená z predstavy, koľko problémov by mohla spôsobiť.

„Čo sa deje?“ spýtala sa Ellie, opatrne odložila svoj portrét a pristúpila bližšie. Od toho pokusu o únos ju obaja, Ellie aj Jamie,

starostlivo sledovali. Obaja boli presvedčení, že to na nej zanechalo trvalé následky – a že práve o tom sa s nimi potrebuje zhovárať.

Lottie sa zhlboka nadýchla a snažila sa zabudnúť na Jamieho reakciu na svoj darček. „Ja len... Spomínaš si, čo si mi sľúbila pred Letným plesom?“ Ellie zaletela nervóznym pohľadom k Jamiemu. „Súhlasila si, že svojmu kamarátovi Olliemu môžem povedať pravdu.“ Prekvapila samu seba, ako plynulo to dokázala vysloviť.

„Nie,“ zaznela Jamieho krátka odpoveď, ale Ellie sa naňho ostro pozrela.

Otočila sa k Lottie. „Spomínam si,“ zašepkala. „Naozaj to chceš urobiť?“

„Vôbec nezáleží na tom, či to chce, Ellie. Taký sľub si jej nikdy nemala dávať.“

Ellie sa na Jamieho zlostne pozrela a Lottie vycítila, že sa schyľuje k hádke. *Dnes nie. Nie na Elline narodeniny.* Opäť sa pozrela na prívesok s vlkom. Dokiaľ nebude vedieť, že to môže spraviť, nemôže si ho zavesiť na krk. Musí to Olliemu povedať, skôr než sa vráti do Rosewoodu. Potrebuje mu to povedať.

„Nejde o to, že chcem. Ja to *musím* urobiť,“ povedala pokojným hlasom. „Fakt to nechápete? On je jediný človek, ktorý mi zostal.“ Hlas sa jej zadržol v hrdle. Jej priatelia z nej nespúšťali oči. „Je jediným putom s mojou rodinou.“

„Chápem.“ Jamie sa uvoľnil. „Existujú však určité pravidlá, Lottie. A v súvislosti s hrozbou od Leviatanov nemôžeme nič riskovať.“ Leviatani sa zvlášť zaujíмали o potomkov kráľovských rodín, preto sa Saskia pokúsila o únos. Nemôžu dovoliť, aby sa niečo podobné zopakovalo.

Napriek tomu bola Lottie rozhodnutá. Musí Jamieho presvedčiť. Áno, túžobne si želala vrátiť sa do Rosewoodu a zbaviť sa strachu z únosu, ale nechcela prejsť cez bránu školy, kým sa nespojí s niečím zo svojho starého života. S niekým. S Olliem.

„Zistí to, aj keď mu to nepoviem.“ Lottie sa na Jamieho vážne pozrela. Vedela, že je to jediný spôsob, ako ho presvedčiť, a navyše to bola pravda. Už nejaký čas jej to robilo starosti. „Pokiaľ mu to poviem sama a prinútím ho, aby mi prisahal, že to nikomu neprezradí, bude to oveľa menej nebezpečné.“

Jamie si počúchal koreň nosa. „To je hlúpy nápad.“

Tentoraz už nepovedal *nie*.

Ellie sa na Lottie zazubila. Bolo jej jasné, že vyhrali.

„Aj tak sa cestou do Rosewoodu stavíme u teba doma, nie? Aby si si vzala zopár vecí...“ Ellie sa natiahla za Lottiným priveskom. „Vtedy to môžeš Olliemu povedať. Tak to bude najlepšie.“ Jamie frflal, ale viac neprotestoval. „Jamie, buď zhovievavý. Ber to ako tvoj darček na naše narodeniny.“ V očiach jej zahrli pobavené iskričky.

Rozopla retiazku, obišla Lottie zozadu a zavesila jej ju okolo krku. „Tu máš. Je dokonalá,“ zašepkala.

Lottie zacítila na koži chladivé striebro a začula zacvaknutie spony. Vlk jej spočinul blízko srdca. Zdvihla ruku a dotkla sa ho. Práve sa stala členkou rodiny. Premýšľala, aký asi bude jej druhý rok v Rosewoode.

4

Na druhý deň, teda v deň návratu do Anglicka, sa Lottie zobudila s čudným pocitom, že ju niekto sleduje. Ten pocit bol ledva postrehnuteľný, ale neodškriepiteľný a vyvolával v nej dojem, akoby jej na krk jemne dýchal nejaký duch. Prudko otvorila oči. Napoly očakávala, že pred sebou uvidí svoju sochu, ale namiesto toho jej pohľad spočinul na ružovej zamatovej škatuľke, ktorá ležala otvorená na čipkou potiahnutom nočnom stolíku, a na kórunkke s polmesiacom, ktorá jej odrážala dúhové svetlo rovno do tváre. Prikrývku v marhuľových obliečkach si natiahla cez hlavu a zababušila sa do nej ako do kokónu. Palácové postele boli také pohodlné, že mala dojem, akoby sa každú noc ponárala do bazéna plného peria. Nikdy v živote si nedokázala predstaviť, že by si niekedy vedela zvyknúť na toľký luxus. Dnes ráno však nesmela pripustiť, aby ju pohodlie postele natoľko omámilo, že by v nej zostala. Odlietali do Anglicka a ešte musela stihnúť celý rad vecí. Navyše si ju kráľ pozval na súkromnú audienciu. A tak neochotne odhrnula prikrývku a položila nohy na slnkom vyhriatu dlážku.

Všetko oblečenie mala vypraté, vyžehlené a uložené v kufroch spolu s osobnými vecami. Dnešok sa nesmierne líšil od minulého roku, keď si batožinu do Rosewoodu balila sama. Pri pohľade na stoh kníh týčiaci sa vedľa ružových kufrov jej myšlienky zabúdili k darčeku, ktorý venovala Jamiemu. Zaujímalo ju, či ho už otvoril.

Dúfala, že vďaka nemu pocíti väčšie puto k svojej rodine, po čom ona sama hrozne túžila.

Z trblietavej tácky na písacom stole si vzala napoly zjedeny košíček, ktorý tu zostal po včerajšej narodeninovej oslave. Cukrová poleva jej na ústach zanechala bielu šmuhu. Všimla si to v obrovskom zarámovanom zrkadle. Zastala a obzrela si v ňom odraz osoby v úžasnej nočnej košeli. Brucho aj tvár sa jej zaguľatili, vlasy mala dlhšie a bohatšie. Utrala si polevu z úst, oblizla si lepkavé prsty a zamyslela sa nad uplynulými týždňami.

Spolu s Ellie strávili v Maradove väčšinu leta nádherným lenivým ničnerobením. Dopoludnia sa predbiehali v záchvatoch smiechu, popoludní ochutnávali dobroty s cukrovou polevou a horúcim čajom a večer si čítali alebo sledovali žiariacu televíznu obrazovku. Počas tohto leta sa o sebe dozvedeli úplne všetko – aj o filmoch, ktoré sa im páčili, aj o pesničkách, ktoré si rady pospevovali. Lottie takmer uverila ich šťastnému predstieraniu. Lenže večne zvlnená Jamieho horná pera im pripomínala, že tlkot Saskiinho srdca hlboko pod nimi ani driemajúceho nepriateľa nemôžu ignorovať.

Čo jej, preboha, potrebuje kráľ povedať medzi štyrmi očami?

Lottie na seba hodila jedny z pohodlných, ale slušných šiat určených na cestu a zbehla na prízemie, kde sa mala stretnúť s kráľom Alexandrom. Bolo nemožné nešmyknúť sa na naleštených podlahách a Lottie sa musela usilovne sústrediť, aby sa tu neklzala ako malé dieťa. Hoci si bola istá, že občas to robia aj slúžky Hanna a Midori.

Lottie prekvapilo, že na ňu kráľ čaká na chodbe. Bol oblečený v zlatom rúchu, ktoré splývalo až na zem. Bol to vysoký šľachovitý muž so svetlohnedými vlasmi a s trvalo zvrasteným čelom, z čoho Lottie usúdila, že v detstve veľa čítal. Niekedy bolo ťažké vidieť medzi ním a Ellie rodinnú podobu. Tam, kde ona bola prelietavá, on bol zdržanlivý, kde ona bola uponáhľaná, bol rozvážny. Občas

však v jeho očiach zachytila niečo nespútané – vlka, ktorý bol pripravený zaútočiť.

„Môžeme sa dať portrétovať, ako sa nám zapáči, ale napriek tomu sa väčšina z nás rozhodla sedieť na tróne a tváriť sa znudene.“ Kráľ prehovoril úplne nečakane, bez pozdravu. Pri pokuse o humor ukázal rukou na stenu, ale Lottie bola príliš zaujatá obrazmi a jeho vtipkovaním nezaregistrovala. Toto bola jej obľúbená časť paláca. Nemohla si pomôcť, prítahovali ju jednotlivé detaily všetkých obrazov, ich farby aj skrytá symbolika v pozadí. V tejto zdanlivo nekonečnej chodbe viseli portréty všetkých predchádzajúcich vládcov Maradovy, takže zvrchu na ňu hľadeli oči ľudí z niekoľko storočí starej rodovej línie.

„Je ich toľko,“ zamrmala. Kedykoľvek sa stretla s pohľadom starých vládcov, po chrbte jej prešiel mráz. „Je úžasné mať také silné spojenie so svojimi predkami.“

Kráľ sa k nej otočil a pozoroval ju s rukami prekříženými cez prsia. Lottie sa v krku vytvorila hrča. Zľakla sa, že tresla nejakú hlúposť.

„Je to nekonečný, neprerušovaný reťazec,“ vyhlásil kráľ nahlas, ale pri pohľade na druhý obraz od konca sa mu v očiach mihol náznak melanchólie. „Takmer,“ dodal.

Lottie sa pozrela na smaragdovozelené dúhovky, ktoré ju pozorovali z plátna. Už ponurý čierny rám naznačoval, že portretovaný človek je menej významný než jeho spoločníci v rámoch zdobených zlatom. Vlasy – tmavšie, než akými sa hrdili priemerní Wolfsonovci – mu hladko splývali na plecía. Mal veľmi husté mihalnice a šibalský úsmev. Existoval len jediný člen rodiny Wolfsonovcov, ktorý sa na tohto muža aspoň trochu podobal. Eleanor Wolfsonová.

„Môj brat Claude Wolfson. *Odin pravila volk haka olen pak raniť*,“ dodal starodávnym maradovským jazykom. Lottie tú vetu poznala. Bolo to porekadlo, ktoré wolfsonovská kráľovská rodina prijala za svoje a ktoré ju naučil Jamie.

Jeden zlý vlk môže ublížiť celej svorke.

O Ellinom strýkovi Claudovi vedela Lottie veľmi málo. Rodina jeho meno vyslovovala len zriedkakedy. Existoval iba ako pripomienka, čo sa z vás môže stať, keď zabudnete na svoje kráľovské povinnosti. Poznala ho z lekcii s Jamiem a z tohto obrazu, ktorý mal byť darom pri príležitosti jeho korunovácie.

„Môj brat je v tejto chodbe zvečnený na výstrahu.“ Kráľ mával rukou smerom k obrazu a jeho zlaté rúcho sa s každým pohybom zalesklo ako tekutý hodváb. Keď sa otočil naspäť k Lottie, všimla si vrásky okolo jeho očí, ktoré sa vytvorili za desiatky rokov mračenia. „Zradiť rodinu je neodpustiteľný čin. Chápeš, čo to pre nás a pre krajinu znamenalo?“

Lottie vážne prikývla. Veľmi dobre vedela, že o Claudovi sa nesmie diskutovať. Utiekol pred trónom a stal sa pochmúrnym symbolom, ako vážne Wolfsonovci berú svoje rodinné tradície. Nervózne preglgla. Pozrela sa na tvrdý výraz kráľa Alexandra a pokúsila sa predstaviť si Ellie v rovnakom zlatom rúchu. Previnilá guča v krku sa jej zväčšila. Prečo sa trápi starosťami o svoju rodinu, keď Ellie má toho na pleciach oveľa viac?

Aký to musí byť pocit, keď ju zakaždým, ako opustí palác, ťaží bremeno povinností? Lottie sa znovu obrátila a zadívala sa do zelených očí rodinného zradcu. Tvár na portréte sa jej pred očami rozmazala, až sa z nej sformoval Ellin nezbedný úšklábok. A práve v tej chvíli, keď si so zlým vlkom maradowskej kráľovskej rodiny hľadeli navzájom do očí, zozadu sa k nim niekto prikradol.

„Chceli ste ma vidieť?“

Lottie skoro zvrieskla od ľaku. Vlastná myseľ ju natoľko zmietla, že za sebou uvidela zhmotneného Clauda. Bol to však len Jamie, ktorý sa ako zvyčajne tváril veľmi vážne. Krátko jej kývol, ale nedal absolútne nič najavo. Ledva ho uvidela, pocítila obrovskú zvedavosť. Zúfalo sa túžila dozvedieť, čo si myslí o jej darčeku.

„Á, Jamie.“ Kráľ naznačil, aby sa postavil vedľa Lottie. V prítomnosti kaskádovito splývajúceho zlatého rúcha sa obaja cítili veľmi malí. „Hovoril s tebou Nikolaj?“ V jeho slovách sa skrývala dôležitosť, ktorú sa Lottie snažila rozlúštiť, ale ani jedno jej nič neprezradilo.

„Áno,“ prikývol Jamie a na tvári sa mu nepohol ani sval. Nikolaj, kráľov protektor, bol muž takej mohutnej a mocnej postavy, že sa ho Lottie bála. Vedela, že Jamieho od malička trénoval a bol mu skoro ako otec.

„Výborne.“ V chodbe sa odrazu ochladilo. Slnečné svetlo zmizlo a žiarivá farba mramorovej podlahy sa zmenila na tlmenú sivú, ktorá zvýrazňovala tmavé línie kráľových čít.

„Na plese ste obaja úspešne zabránili skutočnej katastrofe,“ spustil a jeho hlas sa rozliehal po chodbe. „Lottie, ty ako portman si vystavená všetkému nebezpečenstvu, ktoré hrozí Eleanor.“ Lottie odolala pokušeniu pevne zavrieť oči, pretože nechcela spomínať na chladnú noc, ktorá sa jej v spomienkach ustavične vracala.

Som v poriadku, som v poriadku, som v poriadku, opakovala si v duchu a usilovne sa snažila sústrediť na kráľov hlas.

„Ty, Jamie, si nanajvýš profesionálne chránil princeznú aj jej portmana bez toho, aby si priťahoval zbytočnú pozornosť.“

Lottie počas jeho reči prudko vydýchla a nútila sa vytlačiť si z hlavy hrôzu, ktorú dosiaľ pociťovala. Rozhodla sa, že nedovolí, aby Leviatani zvíťazili.

„Nemôžeme pripustiť, aby maradovská monarchia vyzerala slabosky, najmä teraz, keď sme sa zrejme stali terčom pre neznámeho nepriateľa. Potrebujem, aby ste tento rok obaja boli čo najostrážitejší. Nesmiete nič prehliadnuť.“

Lottie zažmurila na kráľa odetého v zlate. Nebola presvedčená, že správne pochopila, ako to myslel.

Kráľ Alexander sa chvíľu díval na oboch, ale potom obrátil pozornosť priamo na Lottie.

„Lottie Pumpkinová,“ vyslovil jej meno, akoby malo na jazyku zvláštnu príchuť, „moja dcéra ťa má evidentne veľmi rada,“ skonštatoval vecne.

„Á-áno,“ zakoktala Lottie a vôbec netušila, čo od nej očakáva.

„Obaja zaiste chápete, že Ellie musí vždy stáť na prvom mieste,“ pokračoval a celý čas udržiaval očný kontakt s Lottie, „ale môžu nastať okamihy, keď ju budete musieť odsunúť na druhé miesto, aby mohla byť na prvom. Verím, že keď taká chvíľa nastane, bezpečne ju rozpoznáte.“

Lottie na to nič nepovedala, pretože tomu ani za mak nerozumela.

„Rozumiete?“

„Áno, vaše veličenstvo,“ bez váhania potvrdil Jamie.

„Áno, vaše veličenstvo,“ náhlivo sa pripojila aj Lottie, hoci si bola vedomá, že klame, a Jamiemu to s veľkou pravdepodobnosťou neušlo.

Kráľ sa ešte pozornejšie zahľadil na Lottie. Mala pocit, akoby sa jej snažil z hlavy vydolovať nejakú informáciu, ale nedokázala odhadnúť, čo vlastne hľadá. Nakoniec uhol pohľadom a Lottie cítila, ako sa jej uvoľnili plecيا. Ani si neuvedomila, aká bola napätá.

„Výborne, môžete odísť. Veľa šťastia v novom školskom roku.“

A to bolo všetko.

Lottie vyjavene hľadela, ako ich kráľ opúšťa a ako za ním veje zlaté rúcho, ktoré žiarilo v slnečných lúčoch.

Byť čo najostrážitejši? Odsunúť Ellie na druhé miesto, aby mohla byť na prvom? Čo to má akože znamenať?

Jamie si sťažka odfúkol a Lottie došlo, že zrejme celý čas zdržiaval dych. „To bolo prvý raz, čo som ťa to počul povedať.“

Úsmev, ktorý sa mu objavil na perách, Lottie prekvapil. „Povedať čo?“

„Áno, vaše veličenstvo.“ Jamie naznačil rukami úvodzovky, ale

v jeho hlase nepočula žiadny výsmešný tón. „Nezdalo sa ti to zvláštne?“

„Trochu,“ pripustila, sklonila hlavu a zrozpačitelá. Bála sa, že zase povedala niečo, čo nemala. Keď opäť zdvihla hlavu, Jamie sa tváril zamyslene. Mala pocit, že jej chce niečo povedať. „Jamie,“ začala, skôr než to stihol. „Páčil sa ti môj darček?“

Na tvár sa mu vrátila zvyčajná prázdna maska. Lottie znervoznela a začali sa jej triasť ruky.

„Vieš, naozaj chápem, aké to je, byť odlúčený od rodiny, a tak som si myslela, že by sa ti to mohlo páčiť a že by si sa mohol niečo dozvedieť...“

Z Jamieho úst náhle zahrmel nečakane drsný smiech, ktorému chýbala veselosť.

„Zahodil som ho,“ povedal a v jeho slovách nebola ani štipka akýchkoľvek emócií. Bolo z nich viac než zrejmé, že ten darček vyhodil, akoby nešlo o nič viac než o zhnité jablko.

„Ty... čože?“ Lottie preblesklo hlavou, či si z nej náhodou nerobí žarty, ale potom si spomenula, že Jamie na vtipkovanie nemá vlohy. „Prečo si to urobil?“

Bola čoraz zmätenejšia. Nezdalo sa, že by bol Jamie nahnevaný. Tváril sa, akoby to bolo celkom normálne. Predpokladala síce, že možno ešte nikdy nedostal nijaký darček, ale rozhodne jej ani nenapadlo, že sa zachová takto stupídne.

„Nesmieme sa dať rozptyľovať podobnými vecami,“ odvetil a obrátil sa na odchod. „Počula si, čo povedal kráľ. Ellie musí byť na prvom mieste.“

„Ja viem, ale...“

„Je mi jasné, že si tým nemyslela nič zlé, Lottie.“

Chystala sa ho prerušiť a vysvetliť mu, aké hrubé bolo od neho vyhodiť jej darček, ale jeho výraz náhle ochladol a oči mu potemneli. Prísne sa na ňu pozrel. „Už to nikdy viac nerob.“

Akoby lusknutím prstov sa zase upokojil. Dokonca natoľko, že Lottie nadobudla dojem, že ten jeho varovný pohľad vznikol len v jej predstavách.

Chcela povedať milión ďalších vecí, ale neochotne ich prehltla. Nechcela spôsobiť ďalšie problémy.

„Fajn.“ Nemala to v úmysle, ale znelo to zmätene a škrípavo, skôr ako otázka.

Preboha, prečo sa pre ten darček správal tak čudne?

Neskoro predpoludním odleteli z Maradovy do Anglicka. Lottie už nalietała súkromným lietadlom viac kilometrov než bežnými linkami a to, ako rýchlo si zvykla nastupovať na jeho palubu, ju trochu desilo.

„Stále to považujem za zlý nápad,“ zamumlal Jamie za volantom čierneho béemvéčka. V Maradove šoféroval už od pätnástich, ale vo Veľkej Británii dostal vodičský preukaz len toto leto. Pre všetkých to bolo teraz oveľa pohodlnejšie.

Prechádzali úzkymi krivolakými uličkami St. Ives, ktoré lemovali kamenné domčeky. Boli na ceste za Olliem, lebo mu chceli vysvetliť, prečo Lottie nemohla prísť cez prázdniny domov, a povedať mu pravdu o jej novom živote a úlohe portmana. Najskôr však museli vyzdvihnúť Lottine veci a z toho bola trochu nervózna.

Len čo vystúpila z auta, zo všetkého najskôr jej do nosa udrel slaný morský vzduch. Z diaľky počula burácanie vln. Oboje ju okamžite vrátilo do detstva a k jej matke.

Bola doma.

Lenže už sa tu ako doma vôbec necítila. Uličky boli príliš úzke a dlažobné kocky pod nohami pritvrdé. Farby sa jej zdali vyblednuté, akoby sa pozerala na nejakú spomienku. Od chvíle, čo odišla, sa stalo priveľa vecí a bolo jej jasné, že na toto malé prímorské mestečko sa už nikdy nebude pozeráť rovnakými očami ako predtým. Pri tom pomyslení ju pichlo pri srdci. Leviatani, Saskia, portmani,

protektori... Keď žila tu, takéto príbehy boli presne tým – príbehmi. Teraz sa stali realitou.

Otočila sa k Ellie. Keď ju videla vystupovať na druhej strane auta do úzkej uličky, premohla ju vlna hanby za svoj starý prostý život. Pripadalo jej zvláštne vidieť ju v prostredí, s ktorým ju spájali spomienky na detstvo. Doteraz ju vídala len v luxusnom svete, kam patrila. Akoby Lottino rodné mestečko bolo pre princeznú primálne. Sťažka prehltna. Ellie, celá v čiernom oblečení a vo veľkej koženej bunde, si zložila slnečné okuliare a obzerala sa po husto natlačených farebných domčekoch, ktoré ich obklopovali.

Zahľadela sa na zaprášený výklad domu číslo 12 na ulici Bethesda Hill, na ošarpaný modrý náter a divoko sa rozrastajúcu vistériu. Volalo sa to tu PEKÁREŇ PANI PUMPKINOVEJ a bolo to miesto, ktoré Lottie kedysi nazývala svojím domovom. Za celý rok, čo bola preč, sa jej nevlastná matka Beady nepokúsila umyť okná ani sa nenamáhala upratať. Lottie pochybovala, že k tomu vôbec niekedy dôjde.

„Vyzdvihneme tvoje veci a hneď zmizneme. Nie je dôvod zdržiavať sa tu dlhšie, než je nevyhnutné,“ pripomenul im Jamie vecným tónom. Kývol na Lottie a tá mu jeho gesto opätovala. Sama to chcela urobiť čo najrýchlejšie, aby mohli vyraziť do Rosewoodu.

Vstúpili dovnútra červenými dverami a po drevených schodoch vyšli do bytu nad obchodíkom. V kuchyni čakal Lottie narýchlo načarbaný odkaz:

Odišla som na Kubu za Simonom.

Tvoje veci sú v čiernych vreciach na odpadky pod schodiskom.

Beady

P. S. Neurob tu neporiadok.

Rýchlo papier skrčila a zahodila do koša, skôr než si ho stihli prečítať ostatní. Otcovo meno, najmä napísané macochiným rukopisom, v nej zakaždým vyvolalo zmätok.

„Kde je vlastne tvoj otec?“ spýtala sa Ellie, zatiaľ čo si prezerala fotografiu Beady a Lottinho otca, ktorá visela na chladničke prichytená nevkusnou magnetkou z Las Vegas.

„Na Kube,“ odvetila Lottie s istotou, hoci sa to sama dozvedela len pred chvíľou.

Obišla konferenčný stolík. V obývacej izbe sa povalovala hromada obalov od jedla. Bolo zjavné, že Beady odišla narýchlo a Lottie sa zamyslela nad tým, či jej nevlastná matka nebola už zase bez peňazí. Hoci spolu nevychádzali najlepšie, Lottie na ňu nemyslela v zlom. Beady sa nikdy nechcela stať jej nevlastnou matkou a Lottie lepšie než ktokoľvek iný vedela, aký je jej otec. Chytila zopár škatúl od pizze a hodila ich do smetného koša.

Jamie sa objavil vo dverách s preplnenými čiernymi vrecami na odpadky. „Toto sú tvoje veci?“ spýtal sa a zdvihol jedno z nich do vzduchu. „Zdá sa, že sú tu nachystané pre teba.“

Lottie sa natiahla po jednom vreci, ale ruka jej pod tou váhou okamžite klesla k zemi. „Uf!“ prekvapene vydýchla. Čo to tam Beady napchala?

Jamie sa uškrnul. „Keď začneme v škole s výcvikom, budeš mať dosť času ukázať svoju silu. Dovtedy...“ Aby dokázal svoju pravdu, bez námahy zdvihol vrece do vzduchu. „...nechaj dvíhanie ťažkých vecí na protektora.“

Lottie sa musela usmiať. Možno je medzi nimi všetko v poriadku. Hádám jej ten darček už odpustil.

Výcvik bol jeden z dôvodov, prečo sa tak tešila naspäť do školy. Veľmi túžila po tom, aby sa naučila bojovať. Bola odhodlaná čeliť leviatanskej hrozbe so vztýčenou hlavou a už nikdy nedovoliť, aby sa Ellie ocitla v podobnom nebezpečenstve. Pred očami

jej vyskočil obraz Saskie a roztriasli sa jej ruky. Takto to nemohlo ísť ďalej.

„Hej, Lottie!“ doľahol k nej Ellin hlas. „Kto je to?“

Lottie nakukla za roh a našla Ellie, ako dôkladne skúma malý zarámovaný obrázok na stene. Podišla bližšie a spoločne sa zadívali na portrét Lottinho predka Henryho. Vlastne si ten obrázok nikdy predtým poriadne nevšimla. Visel tu na stene, odkedy si pamätala. Henry sa na ňom trochu pobavene usmieval. Mal rovnaké tmavšie plavé vlasy ako Lottie, ale na rozdiel od jej nepoddajných kučier ich mal nakrátko ostrihané.

„To je môj pradedko Henry Pitkin.“ Lottie prekvapilo, že si ho tu Beady nechala. „No, vlastne je to môj pradedko krát asi desať, ale nechce sa mi to *pra-* toľko ráz hovoriť.“ Spomenula si na príbehy, ktoré jej o ňom rozprávala matka, a usmiala sa.

„Patril k prvým študentom, ktorí navštevovali Rosewood, a po maturite sa tam dokonca stal učiteľom.“ Naklonila sa dopredu a so spomienkou na chvíľu, keď jej matka prvý raz ukázala korunku, láskyplne pohladila rám obrazu. Keď sa teraz dívala Henrymu do očí, takmer počula jej hlas. „Zjavne žil vzrušujúci a tajomný život. Henry je dôvod, prečo som tak túžila študovať v Rosewoode. Práve on získal našu rodinnú korunku.“

Pri myšlienke na svoje dedičstvo siahla po korunke do tašky, ktorú mala prevesenú cez plece. Nahmatala ju, zacítila na koži jej strieborné teplo a v duchu začula tichú neodbytnú melódiu.

„Pitkin?“ zopakovala Ellie.

Lottie sa zahanbila. „Áno. Pitkin bolo pôvodné priezvisko matkinej rodiny. My, ehm...“ Lottie sklopila zrak a líca jej zalial rozhorčený rumenec. Reči o svojom priezvisku z duše nenávidela. „Museli sme... Skrátka, zmenila si ho.“

Ellie pomaly prikývla. „Kto to maľoval?“ spýtala sa. Vycítila Lottine rozpaky a chcela predchádzajúcu tému zahovoriť.

„Nemám potuchy,“ s úľavou vydýchla Lottie. „To zostalo navždy tajomstvom.“

Ellie sa na obrázok pozrela zblízka, až sa špičkou nosa takmer dotýkala starého popraskaného povrchu. „Pripomína mi to tvoj štýl,“ poznamenala. „Niečo v tom duchu... Podobá sa na ten, ktorý si mi namaľovala.“

Lottie si zamyslene hrýzla peru. Má Ellie pravdu? Naozaj maľuje takto?

„Fajn, vy dve – sme zbalení!“ zavolal na ne Jamie od hlavných dverí. Nemali tu viac čo robiť, nič ich tu nedržalo. Lottie si vzdychla a obrátila sa na odchod, no Ellie zdvihla ruku a zastavila ju.

„Mala by si si ho vziať,“ navrhla. „Bála si sa, že stratíš puto so svojou rodinou, nie? Mať pri sebe niečo, čo ti pripomína tvojich blízkych, je pre teba evidentne veľmi dôležité.“

Lottie uchvátené pozorovala obraz. Henry sa na ňu usmieval. Ollie teda nebol posledným putom s jej minulosťou.

„Máš pravdu,“ vyhĺkla a vnútro jej zaliala vlna tepla. „Tento obraz už sem nepatrí.“ *Vlastne, pomyslela si, už sem nepatrí nikto z rodiny Pumpkinovcov.* Vedela, kde sa bude hodiť oveľa lepšie.

„Dobre, Henry,“ oznámila svojmu predkovi, keď zvesovala portrét z háčika. Podržala ho vo vystretých rukách a sfúkla prach z oškretého rámu. „Ideš so mnou. Vraciaš sa naspäť do Rosewoodu!“

Cesta k Olliemu netrvala viac než päť minút. Dom, v ktorom býval, bol zasadený do skalného útesu len kúsok za St. Ives. Nebezpečne sa nakláňal nabok a vyzeral, že sa každú chvíľu môže zrútiť do mora.

Príjazdová cesta bola prázdna, čo znamenalo, že jeho matka je vo svojom štúdiu. Skvelé.

„Ollieho pes nemá rád cudzích, tak sa ho snažte nevyľakať,“ upozornila ich Lottie cestou k dverám. V skutočnosti bol Ollieho pes krotký ako baránok, ale Lottie sa z nejakého dôvodu zdráhala zazvoniť. Bola nervózna. Oveľa nervóznejšia, než keď schádzala po mramorovom schodisku, aby ju oficiálne predstavili na maradovskom Letnom plese.

Bude sa chcieť Ollie so mnou stretnúť? Čo ak ma nenávidí?

Zozadu sa jej ponad plece natiahla ruka a stisla zvonček.

„Ellie!“ ohradila sa.

„Čo?“ zaškerila sa Ellie. „Zdalo sa mi, že s tým máš nejaké problémy.“

Lottie sa otočila naspäť k dverám a znepokojene si uhladila sukňu. Z chodby začula kroky a rozbúchalo sa jej srdce. Zatiaľ čo sa otvárali dvere, zadržala dych.

„Lottie?“ zachrípel Ollieho hlas. Vytreštil oči, akoby nemohol uveriť tomu, čo vidí.

„Ahoj, Ollie.“

Všetka nervozita z nej opadla. Pri pohľade na strapatú hlavu a zlatistú pokožku svojho kamaráta z detstva sa zachvela od šťastia. Nevidela ho už celý rok, ale niektoré veci sa vôbec nezmenili. Stále mal nohavice plné psích chlupov a v očiach mu svietili čertovské ohníčky. Bol však o poznanie vyšší a okrúhle detské líca nahradili ostré línie čelustí. Dospel.

Odrazu sa ozval známy dupot a po chodbe sa rútil nejaký tieň, pretiahol sa okolo Ollieho a vrhol sa na ňu.

„Link!“ Roztiahla ruky pred kamarátovým psom, ale skôr než jej stihol skočiť do náručia, Jamie sa ochranársky postavil pred ňu. Lottie ohromene sledovala, ako Link stuhol a hlboko zavrčal. Zvalil sa na podlahu, pretočil sa na chrbát a poddajne odhalil brucho.

„Sadni!“ prikázala mu Ellie, ktorá stála za Lottie. Na jej úžas pes splnil príkaz a poslušne sa vyškrabal do sedu. Pritom Ellie nikdy predtým nevidel!

Ellie sa postavila pred Lottie a natiahla ruku, aby ju Link mohol oňuchať. Jamie ustúpil nabok a obozretne ju sledoval.

„Dobrý psík,“ pochválila Ellie Linka a poškrabkala ho za ušami. O chvíľu mala rukávy samý psí chlup. Lottie dosiaľ nikdy nezažila, aby Ollieho pes takto poslúchal, a už vôbec nie cudzieho človeka.

Ollie pristúpil k Lottie a spoločne sledovali, ako Jamie s Ellie nadväzujú priateľstvo s úplne odovzdaným Linkom.

„Lottie,“ spýtal sa Ollie s pohľadom upretým na jej kráľovských priateľov, „kto sú, preboha, tí ľudia?“

Casa de Moreno bol rovnako pestrý ako jeho obyvatelia. Doskovú podlahu pokrývali patchworkové koberce a na objemných pohovkách a kreslách sa hromadili vzorkované vankúše. Z trámov na nízkych stropoch viseli girlandy sušených kvetov a farebných vlajočiek. Ollie ich zaviedol do kuchyne. Okenný parapet bol prepchatý kriklavými čačkami, ktoré si jeho matka priviezla z návštev u svojich

rodičov v Brazílii. Lottie sa v duchu usmiala. Spomenula si, ako dlho Olliemu trvalo, kým sa prestal dotýkať maličkého kaktusu.

Ellie a Lottie sa usadili k zelenému drevenému stolu. Ollie im zatiaľ pripravoval čaj a rozlieval vodu po tehlovočervených dlaždičiach, pretože sa mu kanvica vyšmykla z rúk. Jamie stál vo dverách s jednou nohou opretou o zárubňu a medzi všetkými tými taľafatkami pôsobil mierne nevhodne. Ellie si urobila pohodlie s vrekom sušenok. Každú chvíľu si odhryzla a zvyškom tajne krmila Linka, ktorý jej sedel pri nohách. O koľko bol pokojnejší, než si ho Lottie pamätala! Keď bola malá, mal energie ako guľový blesk. Ellie aj Jamie mlčali a sledovali, ako sa tí dvaja zhovárajú.

„Znamená to, že si sa rozhodla zase so mnou komunikovať?“ pomaly sa opýtal Ollie a položil na stôl dva obité hrnčeky.

Lottie sa zamrvila. Právom sa hneval. V Rosewoode mali zakázané používať telefóny a za celý rok ho ani raz nebola pozrieť. Spočiatku ju jej nový život tak desil a bola taká neistá, že netušila, ako naložiť so starým životom. Nakoniec sa rozhodla, že najlepšie bude, ak priateľstvo s Olliem ukončí. Ale bola to chyba. Aj preto je teraz tu a chce mu povedať pravdu. Bude to ďalšia chyba? Tá pravda by ho mohla vystaviť presne tomu nebezpečenstvu, pred ktorým ho chcela ochrániť.

„Vrátila som sa, aby som ti všetko vysvetlila,“ povedala pokojným hlasom. „Hoci je to možno veľmi zlý nápad.“

„To teda je,“ pritakal Jamie stojaci vo dverách. Lottie sa naňho zamračila a obrátila sa naspäť k Olliemu. S očami upretými na starú kamarátku si sypal do čaju tretiu lyžičku cukru. Díval sa a čakal.

Lottie si nervózne odkašľala. „Ollie, skôr než ti to vysvetlím, potrebujem, aby si mi slúbil dve veci.“

Ollie pokrčil čelo. „Fajn...“ Neznelo to veľmi presvedčivo.

„Potrebujem, aby si mi slúbil, že to, čo ti teraz poviem, nikdy nikomu neprezradíš.“ Ollie zabehol pohľadom k Ellie a Jamiemu,

ktorí sa usilovne snažili nepútať pozornosť, ale vôbec sa im to nedarilo. Otvoril ústa, aby niečo povedal, ale Lottie ho prerušila. „Potrebujem, aby si mi sľúbil, že sa do toho za žiadnu cenu a nijakým spôsobom nebudeš pliesť.“

„To je nejaký vtíp?“ zasmial sa Ollie smerom k Jamiemu, akoby očakával, že sa k nemu pridá. Jamieho tvár však zostala bez výrazu. Iba od Ellie sa dočkal nepatrného úškrnu.

„Myslím to vážne, Ollie. Musíš mi to sľúbiť.“

Zagúľal očami. „Fajn, sľubujem, že to neurobím... nič z toho, čo si povedala.“

„Našla som si prácu,“ vyhrkla Lottie. To boli prvé slová, ktoré jej napadli.

„Čože?“ Ollie sa zmätene zamračil.

„Chcem povedať...“ začala odznovu. Musela mu to povedať čo najrýchlejšie, ako keď sa odlepuje náplasť. Z úst sa jej vydral dlhý výdych. „Ellie je maradovská princezná v utajení.“ Zaletela pohľadom k priateľke a tá povzbudzujúco prikývla. Lottie prehltna. Vyschlo jej v ústach. „Počas prvých týždňov v Rosewoode sa objavila fáma, že tou princeznou som ja. A tak sme sa rozhodli s Ellie vymeniť. Jej rodina si ma najala ako portmana – niekoho, kto predstiera, že je členom kráľovskej rodiny, aby jej skutočný člen mohol viesť normálny život v bezpečí. Teda aspoň dovtedy, kým nebude pripravený oficiálne prevziať svoju úlohu.“ Lottie skončila a zhlboka sa nadýchla.

Ollie zacinkal lyžičkou o stenu šálky. „To je ďalší vtíp?“

Lottie zavrtila hlavou.

„Veď máte iné mená. Ako to funguje?“

Lottie bola na svoje meno odjakživa veľmi háklivá, ale tentoraz sa jej hodilo.

„Ehm, no, princeznino pravé meno pozná len zopár ľudí a, nuž... všetci usúdili, že Lottie Pumpkinová je falošné meno, preto

dospeli k názoru, že je súčasťou tej záležitosti s princeznou v utajení a...“

Ollie potriasol hlavou, akoby sa snažil pochopiť zmysel toho, čo počul. „Takže ty mi tvrdíš, že tvoja celoživotná posadnutosť princeznou vyústila do zamestnania, v ktorom predstieraš, že si skutočná princezná?“ Vybuchol do smiechu.

„No, nefunguje to presne tak, ale...“

„Teraz mi je už jasné, prečo si sa na mňa vykašľala.“ Z hlasu mu odkvapkával jeho typický sarkazmus, ale bolo v ňom počuť aj trochu skutočnej bolesti. „Pretože ja sa do sveta princov a princezien vôbec nehodím.“ Ukázal na svoje rifle pokryté psími chlpmi.

„Nechápeš to,“ namietla Lottie nežne. „Vedieť to je pre ľudí nebezpečné. Nemohla som ťa do toho zapojiť. Na prvom mieste musí byť vždy Ellie.“ Pri počúvaní seba samej si uvedomila, ako znepokojivo to musí znieť človeku, ktorý nepozná svet portmanov a protektorov. Ellie musí byť na prvom mieste – naozaj vždy?

Olliemu zmizol úsmev z tváre a to ju silno zaboľelo. „Lottie, čo to hovoríš?“ Ostro sa pozrel na Ellie a Jamieho, ktorý vyslal k Lottie veľavravný pohľad. *Ja som ti to hovoril.*

„Lottie, on to nepochopí,“ uškrnul sa a otočil sa chrbtom do miestnosti.

Ollie vystrúhal grimasu a ukázal na Jamieho. „Fajn, a kto je, dočerta, tento chalan?“ Prihováral sa Jamieho chrbtu. „Neviem, kto si, ale už teraz ti hovorím, že sa potrebuješ trochu uvoľniť.“ Rozosmial sa, no nijakej reakcie sa nedočkal.

„Jamie je Ellin protektor,“ vysvetlila Lottie. „Je to jej osobný strážca.“

Ollie sa takmer zadusil od smiechu. „Čože je?“

„Toto je vážna vec, Ollie. Nenúť ma, aby som oľutovala, že som za tebou prišla. Vedieť tieto informácie je nebezpečné, ale už som to nemohla vydržať, potrebovala som ti to vysvetliť a... Ellie bola